ΤΑ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΟΥΣ ΚΡΑΟΥΤΣ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΑΤΑΣΤΙΧΟ ΕΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Ἡ τυχαία ἀνακάλυψις τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Γιούλιους Κράουτς. Ἡ ἀνατριχιαστικὴ περιγραφὴ 55 θανατικῶν ἐκτελέσεων. Ὁ συνταρακτικὸς ἀποκεφαλισμὸς τοῦ ἀναρχικοῦ Χαϊντελ. Ἡ τελευταῖες τραγικὲς στιγμὲς τοῦ δολοφόνου Κάρλ Σούρ.

Ἐ ὅλες τὶς χῶρες τῆς γῆς οἱ δήμιοι ζοῦν πάντα μιὰ κρυφὴ ζωή, στὸ περιθώριο σχεδὸν τῆς κοινωνίας. Ὅταν πάλι πάρουν τὴ σύνταξί τους, οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἀλλάζουν τὸ ἀνατριχιαστικὸ ὄνομά τους κι' ἀποτραβιοῦνται σὲ κάποια ἀπόμερη ἐξοχή, γιὰ νὰ περάσουν ἐκεῖ, ἄγνωστοι ἀπ' ὅλους, τὶς ὑπόλοιπες μέρες τῆς ζωῆς τους. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τότε συγκεντρώνουν τὶς τραγικὲς ἀναμνήσεις τους ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο ἐπάγγελμά τους καὶ γράφουν τ' Ἀπομνημονεύματά τους.

Θὰ ξέρετε βέβαια ὅτι κατὰ τὸν περασμένον αἰῶνα οἱ Σανσόν, ἡ περίφημη δυναστεία τῶν δημίων τῆς Γαλλίας, μᾶς ἄφησαν ἑπτὰ ὀγκώδεις τόμους, γεμάτους ἀπὸ φρικώδεις ἀναμνήσεις, στὶς ὁποῖες περιγράφουν ὅλοι τους, ἀπὸ πατέρα σὲ γιό, τὶς δραματικὲς ὧρες ποὺ ἔζησαν κατὰ τὴν αἱματοβαμμένη σταδιοδρομία τους. Οἱ ἑπτὰ αὐτοὶ τόμοι μὲ τὶς ἀναμνήσεις τῶν Σανσὸν ἔχουν ἕνα συναρπαστικὸ ἐνδιαφέρον κι' εἶνε πολύτιμα ἱστορικὰ «δοκουμέντα», ὅσο κι' ἂν εἶνε γραμμένα μ' ἕνα μπερδεμένο κι' ἀσυνάρτητο ὕφος...

Αὐτὴ τώρα τὴν....λογοτεχνικὴ δόξα τῶν Σανσὸν φαίνεται ὅτι τὴν ἐξήλευσε κι' ὁ πιὸ σκληρὸς δήμιος τοῦ Βερολίνου τοῦ περασμένου αἰῶνος, γιστί ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἕνας συμβολαιογράφος τῆς Γερμανικῆς πρωτευούσης ἀνακάλυψε τυχαῖα στὸ παλαιὸ καὶ τεράστιο ἀρχεῖο του ἕνα πολὺ περίεργο βιβλίο : Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ δημίου ποὺ ἀναφέραμε ! Τὰ χειρόγραφα αὐτὰ εἶνε δεμένα μὲ κόκκινο βελοῦδο καὶ μοιάζουν μᾶλλον μ' ἕνα μακάβριο λογιστικὸ βιβλίο, παρὰ μὲ ἀπόκρυφα Ἀπομνημονεύματα γιὰ τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῶν καταδίκων. Κι' ὡστόσο, παρ' ὅλο τὸ ξηρὸ ὕφος του, αὐτὰ τὰ τρομαχτικὰ «δοκουμέντα», ἔχουν ἕναν τόσο ἀδυσώπητο ρεαλισμό, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι εἶνε γραμμένα μὲ τὸ αἷμα τῶν καταδίκων, ποὺ ἀποκεφάλισε ὁ Γερμανὸς συνάδελφος τῶν Σανσόν.

Οἱ «πελάτες» λοιπὸν τοῦ δημίου Γιούλιους Κράουτς ἀναφέρονται ὄχι μόνο μὲ μιὰ λεπτομερῆ περιγραφὴ τῶν ἐγκλημάτων τους, ἀλλὰ καὶ μὲ ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀνατριχιαστικὲς λεπτομέρειες γιὰ τὴν θανατικὴ ἐκτέλεσί τους. Τ' Ἀπομνημονεύματα τοῦ Κράουτς ἀρχίζουν μὲ μιὰ σελίδα, πάνω στὴν ὁποία ἔχει ζωγραφίσει ὁ ἴδιος μὲ κόκκινο μελάνι (ἢ μὲ αἷμα ;) τὰ ἐμβλήματα τοῦ ἐπαγγέλματός του : Τὸ ξίφος, τὸ τσεκοῦρι καὶ τὸν τροχό, μὲ τὸ ἀκόλουθο γνωμικὸ ἀπὸ κάτω : «Δὲν εἶνε ἁμάρτημα τὸ κρέμασμα, ἡ ἀποκεφάλισις καὶ τὸ τσάκισμα τοῦ ἐνόχου ἐπάνω στὸν τροχό. Ἂν ἦταν ἁμάρτημα, ἐμεῖς οἱ δήμιοι δὲν θὰ βρίσκαμε ἕνα κομμάτι ψωμὶ γιὰ νὰ μὴ πεθάνουμε ἀπ' τὴν πεῖνα !» Καθὼς βλέπετε, ὁ ἀπαίσιος Κράουτς, ὁ δήμιος τοῦ Βερολίνου, θέλει νὰ ὑπερασπίση τοὺς συναδέλφους του καὶ γι' αὐτὸ προσθέτει ἀκόμα, Γαλλικὰ αὐτὴ τὴ φορά, ἴσως γιὰ νὰ δείξη τὴ μόρφωσί του : «Κάθε χρήσιμος ἄνθρωπος εἶνε ἀξιοσέβαστος !»

Τὸ κόκκινο λεύκωμα τοῦ Γερμανοῦ δημίου περιέχει τὶς περιγραφὲς 55 θανατικῶν ἐκτελέσεων, ποὺ ἔκανε στὴν Πρωσσία καὶ στὰ διάφορα Γερμανικὰ πριγκηπᾶτα. Σὲ κάθε σελίδα του ὁ εὐσυνείδητος δήμιος ἔχει βάλει κι' ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ σκοινὶ ποὺ μεταχειρίστηκε γιὰ νὰ δέση τὰ χέρια τοῦ καταδίκου. Μ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ μακάβριο σημάδι βοηθιέται κανεὶς καὶ γυρίζει τὴν κάθε σελίδα. Τ' Ἀπομνημονεύματα τοῦ Κράουτς προξενοῦν κατάπληξι μὲ τὴν προσεχτικὴ ἀκρίβειά τους. Κάθε κατάδικος ποὺ καρατομήθηκε ἀπὸ τὸ χέρι του ἔχει τὸν αὔξοντα ἀριθμό του, τὸ πολιτικὸ μητρῶο του καὶ διάφορες πληροφορίες γιὰ τὸ ἐπάγγελμά του, τὴ θρησκεία του καὶ τὴν ἐγκληματικὴ ζωή του. Ἐπίσης ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεως ἀναφέρονται ἀκόμα καὶ μὲ τὸ δευτερόλεπτο !...

***

Ἂς ξεφυλλίσουμε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἀνατριχιαστικὸ βιβλίο κι' ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὰ θύματα τοῦ Γιούλιους Κράουτς. Ὁρίστε ὁ μακάβριος ἀριθμὸς 1 : Ἡ περίπτωσίς του εἶνε ἐξαιρετικὴ κι' ἀξίζει νὰ πιάνη τὴν πρώτη σελίδα. Πρόκειται γιὰ τὴν θανατικὴ ἐκτέλεσι ἑνὸς ἐγκληματίου, ποὺ εἶχε ἀναστατώσει τότε τὴ Γερμανία, τοῦ Ἐμὶλ Μὰξ Χάϊνριχ Χαϊντελ, τοῦ πασίγνωστου μὲ τὰ ψευδώνυμα Λέμαν καὶ Τράμπερ, ποὺ ἀπεπειράθη νὰ δολοφονήση τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμο Ι στὶς 11 Μαΐου τοῦ 1878. Ἡ τελευταῖες στιγμὲς αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ ἀναρχικοῦ περιγράφονται ὡς ἑξῆς ἀπὸ τὸν ἀπαίσιο δήμιό του :

«Στὶς 6 ἡ ὥρα τὸ πρωὶ ὁ Χαϊντελ ὡδηγήθηκε ἀπάνω στὸ ἰκρίωμα. Φοροῦσε τὰ δικά του ροῦχα κι' ὄχι τὰ ροῦχα τῆς φυλακῆς. Τὸ θάρρος του κι' ἡ ζωηρότητά του ὡς τὴ στιγμὴ τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ προξένησαν κατάπληξι σ'ὅλο τὸν κόσμο. Πολλὲς φορὲς οἱ τέσσερες βοηθοί μου ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν ἁρπάξουν γερὰ ἀπὸ τὰ χέρια, γιὰ νὰ τὸν κρατήσουνε ἀκίνητο. Τέλος, ὅταν ἄρχισε νὰ σημαίνη πένθιμα ἡ καμπάνα γιὰ τοὺς «δυστυχισμένους ἁμαρτωλούς», ὁ Χαϊντελ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ μοῦ ψιθύρισε :

»—Ἔλα, δήμιε ! Σήκωσε τὸ τσεκοῦρι σου !... Εἶνε καιρὸς πειά !... Ἀρκετὰ βασανίστηκε τὸ κεφάλι μου !...».

Τὸν ἴδιο χρόνο, κατὰ τὸν μῆνα Δεκέμβριο, ὁ Κράουτς ἔκοψε τὸ κεφάλι ἑνὸς τραγικοῦ ναύτη, τοῦ Κὰρλ Σούρ, ποὺ εἶχε δολοφονήσει τὴν ὥμορφη φίλη του. Ὁ Κὰρλ Σοὺρ φαίνεται ὅτι συγκίνησε τὸ δήμιο, γιατί περιγράφει τὶς τελευταῖες του στιγμὲς μὲ τ' ἀκόλουθα λόγια :

«Ὁ δολοφόνος ναύτης ἦταν ἕνας ὥμορφος ἄνδρας μὲ γαλανὰ μάτια καὶ κατάξανθα μαλλιά. Ὁ ἔρως εἶχε τρελλάνει τὰ λογικά του, γιατί πρὶν σκύψει τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὸ τσεκοῦρι μου, γονάτισε, ἄρχισε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ προφέρη μ' ἀγωνία τ' ὄνομα τῆς φίλης του, ποὺ τὸν ἀπατοῦσε κάθε φορὰ ποὺ ἔλειπε μὲ τὸ καράβι του στὶς πολικὲς θάλασσες.

»—Καρλόττα ! Καρλόττα ! Συγχώρεσέ με !... ψιθύριζε, κλαίγοντας γονατιστὸς ἀπάνω στὸ ἰκρίωμα. Καρλόττα, ἔρχομαι κι' ἐγὼ μαζύ σου στὸν ἄλλο κόσμο !....

»Ἔπειτα ὁ Κὰρλ Σοὺρ μοῦ ἔρριξε μιὰ πένθιμη ματιὰ καὶ μοῦ φώναξε :

»—Ἐμπρός, δήμιε ! Λύτρωσέ με ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο !... Βιάζομαι νὰ βρῶ τὴ γαλήνη καὶ τὴ σιωπὴ τοῦ τάφου !...

»Πολλὲς γυναῖκες, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν ἐκτέλεσί του, ἔκλαιγαν ἀπὸ τὴ λύπη τους καὶ φώναζαν σπαραχτικὰ νὰ τοῦ δοθῆ χάρις...».

Τὸ βιβλίο τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Κράουτς, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς σελιδοδεῖχτες τὰ σχοινιὰ τῶν καταδίκων.

***

Ὕστερα, ἐπὶ τρία ὁλόκληρα χρόνια, ὁ δήμιος τοῦ Βερολίνου ἔμεινε ἄνεργος. Ὁ ἀποκρουστικὸς πέλεκύς του ἦταν κρεμασμένος σ' ἕνα μεγάλο καρφὶ στὸ σπίτι του. Γιὰ νὰ μὴ σκουριάση ὅμως, ὁ Γιούλιους Κράουτς, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἴδιος, τὸν ἄλειβε κάθε ἑβδομάδα μὲ λίπος κι' ἔπειτα τὸν φύλαγε μέσα σὲ μιὰ δερμάτινη θήκη. Μὰ πόσο στενοχωριόταν ὁ «χὲρ» Γιούλιους, ποὺ καθόταν μὲ σταυρωμένα χέρια ! Γιὰ νὰ....γυμνάζεται λοιπὸν καὶ γιὰ νὰ μὴ χάνη τὸν «ἀέρα τῆς δουλειᾶς», πήγαινε καὶ δούλευε ὡς σφαγεὺς κι' ὡς γδάρτης στὰ Δημόσια Σφαγεῖα. Ἦταν ἕνας τρομερὸς κολοσσός, ποὺ σκότωνε τοὺς ταύρους μὲ μιὰ μόνο ἠράκλεια γροθιὰ στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ. «Ποτέ, λέει, δὲν ἀναγκάστηκα νὰ δώσω δεύτερη μαχαιριὰ σ' ἕνα βῶδι. Μὲ τὴν πρώτη τοὺς ἔκοβα ἀμέσως τὸ λαιμὸ κι' ἔτσι μ' αὐτὴν τὴν «προπόνησι» ἤμουν πάντα ἕτοιμος ν' ἀποκεφαλίσω μὲ τὴν πρώτη τσεκουριὰ ἕνα μελλοθάνατο κατάδικο».

Τέλος, τὸ 1888, ὁ δήμιος τοῦ Βερολίνου παράτησε τὰ Σφαγεῖα καὶ ξαναγύρισε στὸ ἰκρίωμα. Ἐκεῖνο τὸ χρόνο ὁ Γιούλιους Κράουτς σημείωσε τὸ μεγαλείτερο ρεκὸρ τῆς σταδιοδρομίας του. Ὅπως μάλιστα λέει ὁ ἴδιος, πέρασε τὶς πιὸ ὥμορφες μέρες τῆς ζωῆς του ! Συλλογισθῆτε ὅτι ἀποκεφάλισε δέκα καταδίκους. Κάθε μῆνα σχεδὸν ἀκόνιζε τὸν πέλεκύ του κι' ἔκοβε κι' ἀπὸ ἕνα κεφάλι. Ἂς σταθοῦμε λοιπὸν μονάχα στὴν πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἀπ' αὐτὲς τὶς δέκα ἐκτελέσεις : Πρόκειται γιὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸ δυὸ ἀναρχικῶν, τοῦ Ράϊνσντορφ καὶ τοῦ Κοῦχλερ, ποὺ εἶχαν δολοφονήσει τρεῖς πολιτικοὺς ἀντιπάλους των καὶ ποὺ εἶχαν σπάσει καὶ γκρεμίσει ἀπὸ τὰ βάθρα τους πολλὰ ἀγάλματα ἐθνικῶν ἡρώων, ποὺ ἦσαν στημένα στὶς δημόσιες πλατεῖες. Ὁ Κράουτς μᾶς πληροφορεῖ στ' Ἀπομνημονεύματά του ὅτι ὁ Ράϊνσντορφ κράτησε ὡς τὴν τελευταία του στιγμὴ μιὰ προκλητικὴ στάσι, γεμάτη περιφρόνησι. Τὸ μοιραῖο πρωὶ τῆς ἐκτελέσεώς του τραγουδοῦσε μ' ἀπάθεια στὸ κελλί του τὸ περίφημο τραγοῦδ. τῶν μελλοθανάτων καταδίκων : «Σύντροφε, σὲ λίγο θὰ πεθάνης...». Ἔπειτα, ὅταν πάτησε ἀπάνω στὸ ἰκρίωμα, κύτταξε περιφρονητικὰ τὸν κόσμο καὶ φώναξε :

—Κάτω ἡ βαρβαρότης ! Ζήτω ἡ ἀναρχία !...

Μιὰ ἄλλη πάλι ἀπὸ τὶς πένθιμες αὐτὲς ἀφηγήσεις τοῦ δημίου περιγράφει τὴν ἐκτέλεσι τῶν συζύγων Χὸλτς τὸν Μάη τοῦ 1892. Τὸ ἐγκληματικὸ αὐτὸ ζεῦγος δολοφονοῦσε τοὺς φιλοξενουμένους του γιὰ νὰ τοὺς ληστέψη κι' ἔπειτα τοὺς ἔθαβε στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ του. Ὁ Χόλτς, ὅσο κι' ἡ γυναῖκα του, ἀντίκρυσαν μὲ ἀπάθεια τὸν πέλεκύ του :

—Τελείωνε ! τοῦ φώναξε ὁ Χόλτς. Μὴν κάνεις τὴν γυναίκα μου νὰ περιμένη !...

Ἡ γυναῖκα τοῦ Χὸλτς πάλι ψιθύρισε στὸ δήμιο :

—Τί ἀδέξιος ποὺ εἶσαι, Κράουτς ! Πόσο ἀδέξιος !... Δὲν ξέρεις ἀκόμα πῶς σκοτώνουν ἕναν ἄνθρωπο !....

***

Ὁ δήμιος τοῦ Βερολίνου δὲν ἔγραφε μόνο τὰ ὀνόματα τῶν «πελατῶν» του στὸ μακάβριο κατάστιχό του, τὸ ντυμένο μὲ κόκκινο βελοῦδο, ἀλλὰ τὰ χάραζε κι' ἀπάνω στὸ ματωμένο τσεκοῦρι του, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε κόψει πάνω ἀπὸ ἑκατὸ κεφάλια.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΕ